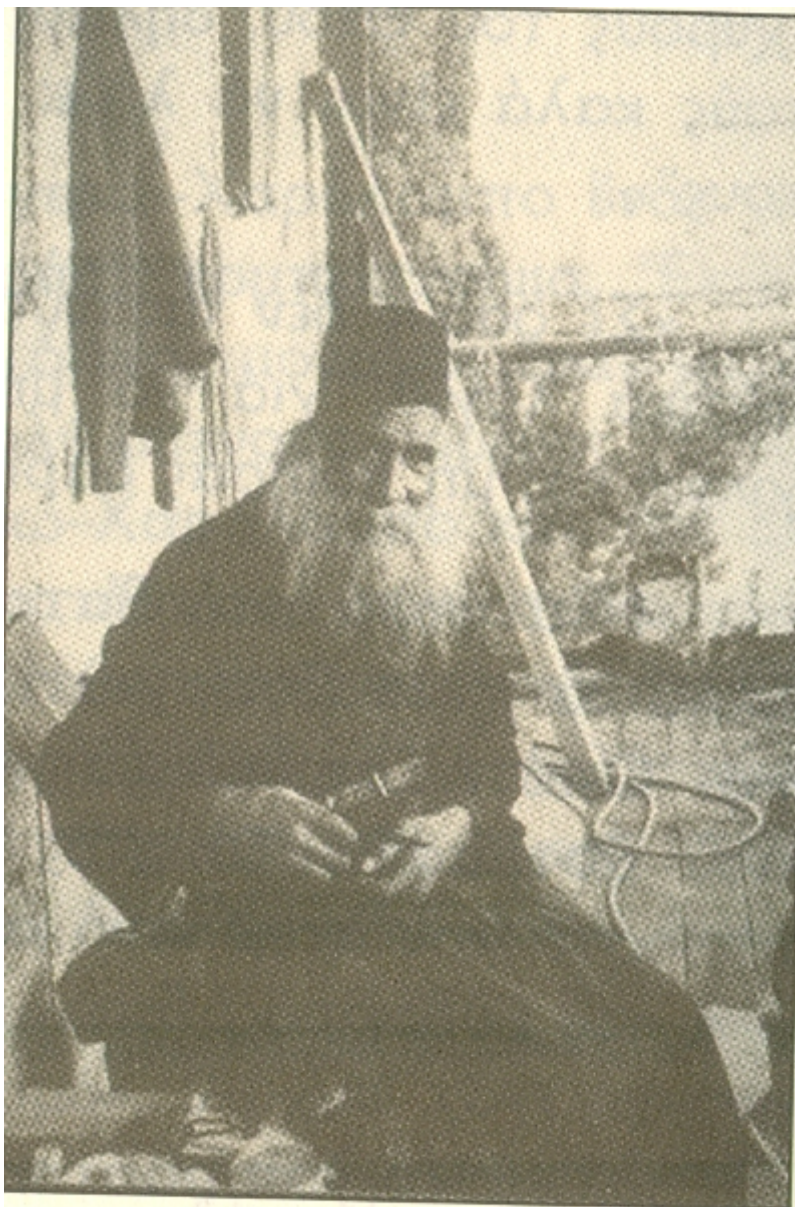

Ο γερό-Χαράλαμπος ο Κομποσχοινάς έλεγε: «Μεγάλο πράγμα είναι η ευχή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γερω-Χαράλαμπος
Κομποσχοινάς.

Γερω-Χαράλαμπος
Κομποσχοινᾶς.

ΓΕΡΟ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ο ΚΟΜΠΟΣΧΟΙΝΑΣ ἔΛΕΓΕ: «Μεγάλο πράγμα είναι ἡ ευχή. Κάθε φορά που λέμε “Κύριε Ἰησού Χριστέ...” εἶναι σαν να λέμε “μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου”».

Ο γερό-Χαράλαμπος ό Κομποσχοινάς διηγήθηκε: «Ήταν μία γριούλα στην Μικρά Ασία με μία θαυματουργή εικόνα. Θεράπευε Τούρκους και Χριστιανούς. Στον πόλεμο του '22 αυτή πήρε την εικόνα- ενώ, λοιπόν, σκότωναν οι Τούρκοι, αυτήν δεν την έβλεπαν και ήρθε στην Αθήνα. Με το μύρο πού έβγαζε ή εικόνα θεράπευσε άρρωστο».

Διηγήθηκε άλλη φορά: «Κατά τον χειμώνα του 1943 στην Αθήνα, όπου διέμενα ως λαϊκός, υπήρχε μεγάλη στέρηση των αναγκαίων και σε συνδυασμό με τον βαρύ χειμώνα πολύς κόσμος πέθαινε. Εκείνη την εποχή συνήθιζα να επισκέπτομαι αυτήν την πολύ ευλαβή καλογριά, ή όποια είχε στο σπίτι της την παλιά εικόνα της Παναγίας από την Μικρά Ασία.

Ή εικόνα αυτή έφερε επάνω της πολλά παλαιά τάματα, μερικά εκ των όποιων ήσαν πολύτιμα. Καθώς λοιπόν στενοχωρούμεθα από την έλλειψη τροφών, μία ημέρα της λέω: «Βρε Μαρία, δεν πουλάς το μάλαμα από την εικόνα να αγοράσουμε τίποτα να φάμε;» Αυτή απάντησε: «"Τό μάλαμα αυτό είναι της Παναγίας και δεν μπορώ να το πειράξω. "Αν ήθελε ή Παναγία να μας το δώσει θα μας το έδινε"». Μόλις όμως είπε αυτά τα λόγια ένα χρυσό βραχιόλι από τα τάματα της εικόνας σηκώθηκε μόνο του από την εικόνα και κόλλησε στο τζάμι της σαν να ήθελε να βγει έξω από το προσκυνητάρι. Αυτό το θεώρησε πώς ήταν σημάδι από την Παναγία. Πούλησε το βραχιόλι και αγοράσαμε τρόφιμα, με τα οποία βγάλαμε εκείνο τον δύσκολο χειμώνα».

Όταν έγινε μοναχός στο Καλύβι της Παναγίας Καζάνσκας στην Καψάλα αγωνιζόταν πολύ. Ήταν πανύψηλος και γεροδεμένος. Του είπε κάποιος Χανιώτης μοναχός ότι κάνει 3.000 μετάνοιες την ώρα και προσπάθησε να τον μιμηθεί και ό ίδιος αλλά έπαθε πτώση στομάχου. Έλεγε όταν γήρασε: «Έκανα αδιακρισία. Ό Θεός δεν τα θέλει αυτά».

Έλεγε: «Μεγάλο πράγμα είναι ή ευχή. Κάθε φορά που λέμε "Κύριε Ιησού Χριστέ..." είναι σαν να λέμε "μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία σου"».

Έπλεκε όλη μέρα κομποσκοίνι λέγοντας την ευχή. Το καλοκαίρι έβγαινε και ξάπλωνε στην αυλή μέσα σε έναν λάκκο πού είχε σκάψει ό ίδιος για να τον ζεσταίνει ό ήλιος. Από κει του βγήκε και το παρατσούκλι «εν τω λάκκω». Παρά την ηλικία του, υπέργηρος ων, περιποιόταν τον κήπο με πολύ κόπο, καθώς μάλιστα είχε και μία κήλη μεγάλη σαν πορτοκάλι, πού τον ταλαιπωρούσε και πού την έδενε με ένα κομμάτι ράσο. Πέραν τούτου είχε καμπουριάσει από την πολύχρονη άσκηση, γι' αυτό και ή κάθε του κίνηση ήταν εξαιρετικά επίπονη. Του πρότειναν να τον πάνε στο Νοσοκομείο για να κάνη εγχείρηση, καθώς ή κατάσταση του ήταν πολύ

επικίνδυνη, αλλά αρνήθηκε ευγενικά λέγοντας: «Δεν πειράζει, αυτός είναι ο κανόνας μου• αν θέλει ο Θεός, δεν παθαίνω τίποτα». Είχε 14 αρρώστιες, όπως έλεγε, και έμενε σ' ένα κελί ετοιμόρροπο πού έβαζε νερά όταν έβρεχε.

Κάποτε πήγε στον γερό-Χαράλαμπο ένας μοναχός νέος για να αγοράσει κομποσκοίνια. Εκείνη την εποχή αντιμετώπιζε ο νέος μοναχός έναν μεγάλο πειρασμό και ήταν πολύ στενοχωρημένος. Όταν έφτασε λοιπόν στον γερό-Χαράλαμπο και του ζήτησε κομποσκοίνια εκείνος, αντί να τον στείλει μέσα στο καλύβι να του φέρει τον τενεκέ πού τα αποθήκευε, όπως έκανε συνήθως, σηκώθηκε με πολύ κόπο από τον λάκκο του και πήγαν μαζί μέσα. Μόλις μπήκαν, του είπε: «Ξέρεις, πάτερ μου, όταν ήμουν νέο καλογέρι στο Έσφιγμένου, ο δαίμονας μου δημιούργησε τον έξης πειρασμό». “Άρχισε τότε να περιγραφή ακριβώς την κατάσταση πού αντιμετώπιζε ο νέος, λες και ήταν αυτός στην θέση του, καθώς και να του δίνη οδηγίες για την αντιμετώπιση της. Στο τέλος, αφού τον παρακίνησε με πολλούς λόγους στον πνευματικό αγώνα, του είπε σοβαρά: «Όλα αυτά σου τα είπα, για να μην απογοητεύεσαι και να αγωνίζεσαι».

Έλεγε: «Έρχονται πολλές φορές τα δαιμόνια εδώ πού κάθομαι και πλέκω κομποσκοίνι, να με πειράξουν. Τα σταυρώνω και φεύγουν. Αλλά δεν πάνε μακριά. Τα βλέπω πού κάθονται και περιμένουν πότε θα αμαρτήσω με τον λογισμό για να ξανάρθουν. Θέλει πολλή προσευχή, για να φύγουν μακριά τα δαιμόνια. Θέλει ταπείνωση. Αν ταπεινωθείς, γίνεσαι αμέσως σοφός».

«Να προσευχόμαστε για όλους, εκτός από τούς εχθρούς του Θεού, δηλαδή τούς αιρετικούς. Γι' αυτούς καλά είναι να λέμε: Αν θέλεις. Κύριε, φώτισε τους”».

«Σε όσους δεν πιστεύουν δεν λέω βαριά πνευματικά λόγια, για να μην κολαστούν πολύ. “Ο γνούς και μή ποιήσας δαρήσεται πολλά”».

«Μία φορά στο Βατοπέδι πήγα να βγω έξω, αλλά θα χτυπούσα, γιατί ήταν βράδυ και δεν έβλεπα. Όποτε ξαφνικά φάνηκε μπροστά μου ένας νέος πού άστραφτε. Το φώς του μ' έκανε να δώ ότι μπροστά μου ήταν κενό και θα έπεφτα. Αυτός ήταν ο άγιος Ευδόκιμος, όπως μου είπαν, μετά εξαφανίστηκε».

Ο γερό-Χαράλαμπος ζούσε απλά, ασκητικά με την ευχή και την ψαλμωδία στο στόμα. Ήταν ειρηνικός και έδινε πολύ καλές συμβουλές, πρακτικές και πνευματικές. Ενώ έκανε όλα τα ανωτέρω, δεν σταματούσαν τα χέρια του να πλέκουν κομποσκοίνι. Είχε μάθει να πλέκει και τη νύχτα χωρίς φώς.

Όταν έμενε στον Άγιο Χαράλαμπο στις Καρυές, πάνω από το κρεβάτι του έσταζαν νερά, όταν έβρεχε. Έβαλε τάβλες κάτω από το ταβάνι και πάνω από την θέση του κρεβατιού και ένα νάιλον έτσι τα νερά κυλούσαν δίπλα.

“Έλεγε: «Ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ ἀρκουδίζει, (δηλαδή νὰ περπατᾷ με τὰ τέσσερα), ἀπὸ τὴ νηστεία».

Κάποιος νέος πήγε νὰ αγοράσει ἓνα κατοστάρι κομποσκοῖνι ἀπὸ τὸν γερό-Χαράλαμπο. Τὸν ρώτησε: «Για τὴν ἀδελφή σου το θέλεις;». Πράγματι το ἤθελε για τὴν ἀδελφή του. Πρόσθεσε: «Νὰ βάλω στὴν φούντα κόκκινο νήμα, πού εἶναι τὸ χρῶμα τῆς παρθενίας, γιατί θὰ γίνει καλογριά». Καὶ ὄντως ἐγίνε μοναχή μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια.

«Ὁ Θεὸς λέει, “θὰ ἐξολοθρεύσω πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν”. Ἀλλὰ πέφτουν (γονατίζουν) οἱ Ἅγιοι καὶ λένε “καὶ μείς ἀμαρτωλοὶ εἴμαστε, συγχώρεσε μας. Κύριε μας”, καὶ σταματᾷ τὴν οργή Του ὁ Θεός».

«Ἄμα ἐξομολογηθεῖς τὶς ἀμαρτίες σου, τὰ χάνει ὁ δαίμονας τὰ ἀμαρτήματα καὶ νὰ θέλει δὲν μπορεῖ νὰ πει τίποτε. Διαλύονται οἱ ἀμαρτίες, δηλαδή τὶς συγχωρεῖ ὁ Θεός. Ἀλλὰ νὰ ἐξομολογηθεῖς με ἀγνότητα, ὅχι νὰ ἐξομολογηθεῖς καὶ νὰ μὴ βγαίνεις ἀπὸ τὸ δικό σου.

Αὐτοὶ λέγονται “πονηρευόμενοι” καὶ” οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται”, λέει. Με εὐλικρίνεια νὰ ἐξομολογήσῃς. Σκέψου ὅτι τὰ λες στὸν Χριστό».

«Νὰ λέμε τὴν εὐχή, αὐτὴ διώχνει τὸν πειρασμό. Τότε ἀδυνατεῖ ὁ σατανάς. Ἡ εὐχή τὸν τρώει σαν τὸ ροκάνι, τὸν καταστρέφει. Μας πολεμᾷ ὁ ἐχθρός, ὅταν το ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Καὶ ὅσο ζούμε, μέχρι νὰ βγεῖ ἡ ψυχὴ μας, θὰ τὸν πολεμοῦμε καὶ μείς. Τότε, ὅταν τὸν νικήσουμε καὶ δὲν κάνουμε τὸ θέλημα του, θὰ μάς πάρει στὰ δεξιὰ του ὁ Θεός, στὴν βασιλεία Του».

«Μέγα πράγμα ἔχουμε τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον με”. Ἡ εὐχή τὰ ἔχει ὅλα καὶ σωτηρία ψυχῆς καὶ υγεία σωματικὴ καὶ φώτιση καὶ εὐχαριστία. Νὰ λέμε τὴν εὐχή».

«Ἡ προσευχή χωρὶς μετεωρισμούς εἶναι τῶν τελείων. Ὁ καλόγερος νὰ κάνῃ 33 κομποσκοῖνια (ἐκατοστάρια για τὴν ἀκολουθία του) καὶ νὰ μὴν τὸν μέλλῃ. Ἀς τὸν πειράζῃ με λογισμούς ὁ διάβολος. Αὐτός νὰ συμμαζώνει τὸ νοῦ του. Κάποτε ὁ Μ. Βασίλειος ἔταξε μία σκούφια λίρες σὲ ὅποιον παπὰ θὰ κάνει μία Λειτουργία χωρὶς λογισμούς. Πράγματι ἓνας παπὰς κατάφερε μέχρι νὰ τελείωσῃ νὰ κράτησῃ τὸ νοῦ του καθαρὸ ἀπὸ λογισμούς. Μετὰ, λίγο πρὶν τελείωσῃ, τού ἦρθε στὸ νοῦ του ἡ σκούφια με τὶς λίρες καὶ ἔτσι τὶς ἔχασε».

«Θέλει ταπείνωση ὁ Θεός. Ὅσες ἀρετὲς καὶ ἀν κάνουμε καὶ μάς ρωτήσουν, πῶς πάει ἡ πνευματικὴ ζωή, νὰ λέμε ὅτι εἴμαστε ἀχρεῖοι δούλοι. Ἄμα πεις καλὰ εἶμαι στὴν πνευματικὴ ζωὴ τάχασες ὅλα. Εἶναι υπερηφάνεια. Γι’ αὐτὸ λέει στὶς Ὠρὲς “οὐ κατώκει ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας μου ποιῶν υπερηφάνειαν”, δὲν κάθομαι λέει στῶν

υπερήφανων τον οίκον».

«Για την σωτηρία της ψυχής μας πρέπει να κάνουμε το νόμο του Θεού, να πάμε στην Εκκλησία μας, να συγχωρούμε τον πλησίον σε ότι μας έφταιξε. Επομένως, το παν είναι τα καλά έργα και η πίστη. Μην απελπιζόμαστε. Ή απελπισία είναι διάβολος».

«Εν τω ονόματι Ιησού φάλαγγες δαιμόνων συντρίβονται. Εν τω ονόματι Ιησού στην Δευτέρα Παρουσία παν γόνυ κάμψει. Και μερικοί πλανεμένοι λένε: “Τί θα προσκυνήσουμε το όνομα;”. Ο Απόστολος Παύλος εννοεί Ότι θα προσκυνήσουμε τον Χριστό, όχι το όνομα. Δεν χωρίζεται ο Χριστός από το όνομα Του, ο ίδιος είναι. Με το όνομα Του οι Απόστολοι έκαναν θαύματα».

«Μία μέρα έκανα κάτι κουτσοδούλια εδώ πέρα, έπεσα και χτύπησα στο πόδι. Μέρα ήταν και μόλις σηκώθηκα βλέπω κάποιον να με χαμογελά. “Τί θέλεις εδώ;” του λέω, και δεν μιλάει. “Ποιος είσαι;” τον ξαναρωτώ, και μόλις πήγα να σηκώσω το χέρι να τον σταυρώσω, έγινε άφαντος. “Κοπρόσκυλο”, λέω στον διάβολο, “εσύ ήσουν που με έριξες κάτω;”».

«Τον είδα σαν θηρίο, σαν αράχνη, με τα μάτια μου, όχι όνειρα, και παρακάλεσα τον Θεό να με στερέωση στην πίστη».

«Αφήνουμε τα θεολογικά, εμείς λέμε τα πρακτικά. Είδα κάποτε σε αγρυπνία στο Κουτλουμουσι τον Άγιο της ημέρας ντυμένο με διακονικά άμφια τρεις φορές βγήκε από το ιερό και χάθηκε. Αφού κοινώνησα, περίμενα να δώ τον διάκο να κάνη κατάλυση, δεν είδα. Ρώτησα και μου είπαν ότι δεν υπάρχει διάκος».

«Ό Θεός χαίρεται, όταν λέμε λόγια ψυχικής ωφελείας».

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ 2011

http://apantaortodoxias.blogspot.gr/2013/03/blog-post_6990.html

Πηγή: yiorgosthalassis.blogspot.com